

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/07-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., zastúpeného advokátom JUDr. D. M., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3, a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 30/2007 z 18. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2007 doručená sťažnosť M. B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. M. P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na právnu pomoc a na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 30/2007 z 18. júla 2007.

Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 171/2004-268 z 15. mája 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 112/06-305 z 18. januára 2007 uznaný vinným z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, na výkon ktorého bol zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Proti uzneseniu krajského súdu podali sťažovateľ a jeho matka dovolanie, v ktorom sťažovateľ namietal, že odvolací súd konal a rozhodol v nezákonnom zložení, neodstránil porušenie práv obhajoby, ktorých sa mal dopustiť okresný súd formálne vykonaným hlavným pojednávaním 15. mája 2006, keď obžalovanému nebolo umožnené ukončiť jeho výpoveď a nebolo jemu ani jeho obhajcovi umožnené predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Vykonané dokazovanie bolo nezákonné, skutkový stav bol vyhodnotený v rozpore s vykonaným dokazovaním, nezákonným dôkazom je aj znalecké dokazovanie, pretože znalec, ktorý podal posudok na poškodenú, bol pribratý ako konzultant pri vypracovaní znaleckého posudku na sťažovateľa, a preto mohol ovplyvniť výsledok znaleckého skúmania sťažovateľa tak, aby korešpondoval so záverom ním podaného znaleckého posudku. Okresný súd tiež porušil zásadu viazanosti právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd zamietol odvolanie napriek tomu, že s návrhom obhajcu na zrušenie prvostupňového rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie sa stotožnil aj krajský prokurátor. Sťažovateľ v dovolaní pomerne rozsiahlo podáva vlastnú interpretáciu vykonaných dôkazov a poukazuje na ich rozdielne hodnotenie všeobecnými súdmi.

Najvyšší súd o podanom dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tdo 30/2007 z 18. júla 2007 tak, že ho odmietol. Sťažovateľ namieta, že *„došlo tak k porušeniu práv sťažovateľa na spravodlivé prejednanie veci súdom, bolo mu súdmi znemožnené riadne uplatniť svoje právo na obhajobu, dôkazy boli vykonávané a hodnotené jednostranne*

a v konečnom dôsledku sa to prejavilo v nezákonnom a nespravodlivom odsúdení sťažovateľa.

Porušenie zásady nestrannosti dovolacím súdom je evidentné už z faktu, že o vyjadrenie k dovolaniu nepožiadal príslušného krajského prokurátora, ale okresného prokurátora. (...)

1/ Pokiaľ ide o prvý dovolací dôvod týkajúci sa otázky práva na prejednanie veci zákonným sudcom, touto sa dovolací súd vôbec nezaoberal z toho hľadiska ako bol tento dovolací dôvod formulovaný a odôvodnený. . . . Neboli teda odstránené pochybnosti o tom, či došlo k odňatiu veci zákonnému sudcovi a teda či bol dodržaný čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

2/ Pokiaľ ide o druhý dovolací dôvod, tento sa zaoberá porušením práva na obhajobu. Najvyšší súd ako súd dovolací neuznal ani tento dôvod opierajúc sa o obsah zápisnice z hlavného pojednávania z 15. 5. 2006, ktorú považoval za správnu po stránke formálnej aj vecného obsahu. (...)

Neobstojí tvrdenie dovolacieho súdu, že z obsahu zápisnice zistil, že nie je daný dovolací dôvod namietaný v časti Ad 2 dovolania, pretože ide o také skutočnosti, ktoré nemožno zo zápisnice zistiť. V zápisnici sa totiž neobjavilo, to, čo bolo podstatné, a to, že konajúca samosudkyňa dňa 15. 5. 2006 vykonala pojednávanie len formálne, keď zaprotokolovala, že oboznamuje dôvody zrušujúceho uznesenia, hoci v skutočnosti oboznámenie nevykonala, ako aj to, že keď sa obhajca domáhal, aby bolo obžalovanému umožnené pokračovať vo výpovedi, konajúca samosudkyňa nielenže to obžalovanému neumožnila, ale pohrozila obhajcovi poriadkovou pokutou, a keď chcel obhajca navrhnúť dôkazy, sudkyňa mu slovo neudelila, vyhlásila dokazovanie za skončené a formálne vyzvala na záverečné reči. ... Toto sa v zápisnici samozrejme neobjavilo a preto to nemohol ani odvolací súd preskúmať. (... Týmito skutočnosťami, ktoré majú podstatný a zásadný význam z hľadiska čl. 6 Dohovoru sa dovolací súd vôbec nezaoberal... .

Neobstojí ani tvrdenie dovolacieho súdu, že nebolo úlohou prvostupňového súdu vykonať ďalšie dôkazy. Toto tvrdenie odporuje samotnému zrušujúcemu uzneseniu krajského súdu z 21. 2. 2006, kde uložil súdu skúmať dôkaznú situáciu z hľadiska intenzity a doby zlého zaobchádzania. Keby na to nebolo treba vykonať ďalšie dôkazy, nebol by krajský súd býval zrušil prvé prvostupňové rozhodnutie a vrátil vec prvostupňovému súdu podľa ust. § 258 ods. 1 písm. b, c Trestného poriadku, ktoré ustanovenia samé o sebe

hovorí o neúplných skutkových zisteniach, o pochybnostiach o správnosti skutkových zistení a o potrebe vykonať ďalšie dôkazy, keď ich vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa. Ak by sa nejednalo teda o potrebu ďalšieho dokazovania alebo rozsiahleho opakovania doterajšieho dokazovania, tak by bol vo veci rozhodol sám krajský súd a nebol by vracal vec prvostupňovému súdu. (...)

Pravdivosť výpovede poškodenej musí hodnotiť súd v zmysle hodnotenia dôkazov, t. j. každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Pri takomto hodnotení odporuje tvrdenie Najvyššieho súdu o tom, že znalecký posudok znalca Š. neodporuje ostatným dôkazom obsahu spisu, pretože práve ostatné dôkazy, ktoré uvádzame vyššie, odporujú výpovedi poškodenej a teda aj tomuto znaleckému posudku. Ak by sa teda dalo za pravdu znaleckému posudku, tak by ostatné dôkazy vyzneli tak, že klamú tak lekári ako aj orgány prejednávajúce priestupkové oznámenia poškodenej, ako aj svedkovia, ktorí nepotvrdili, že sa skutky stali tak, ako sú popísané v skutkovej vete obžaloby.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a takto rozhodol:

„Konaním Najvyššieho súdu SR ukončeným rozhodnutím z 18. júla 2007 sp. zn. 1 Tdo 30/2007 bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach, právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi od začiatku až do konca za podmienok ustanovených zákonom a právo na rovnosť účastníkov v konaní zaručené čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, právo na prejednanie veci zákonným sudcom zaručené čl. 48 Ústavy SR.

Ústavný súd rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. júla 2007 sp. zn. 1 Tdo 30/2007 zrušuje a vracia vec Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich práv odôvodnil totožnými argumentmi, ako uviedol v dovolaní. Tieto sa z prevažnej časti zhodujú aj s námietkami vznesenými v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Najvyšší súd zistil, že sťažovateľom uvádzané dôvody nespĺňajú dôvody dovolania, a preto jeho dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ odôvodnil tým, že v odvolacom konaní (proti rozsudku okresného súdu z 15. mája 2006) krajský súd rozhodoval v nezákonnom zložení a najvyšší súd sa s týmto namietaným porušením dostatočne nevysporiadal.

Najvyšší súd k jeho dovolacej námietke uviedol:

„Dňa 18. januára 2007 rozhodoval krajského súdu na verejnom zasadnutí v senáte zloženom z tohto istého predsedu senátu (JUDr. J. B.; pozn.) ako aj sudcu JUDr. Petra T.

a sudkyne V. S.. Z tejto zápisnice tiež vyplýva, že sudcom – spravodajcom určeným predsedom senátu, ktorý predniesol napadnutý rozsudok a oznámil podstatný obsah spisu bol sudca JUDr. P. T..

Z prvopisu vyhotovenia uznesenia krajského súdu je zrejmé, že rozhodnutie vyhotovil JUDr. P. T. a vlastnoručne ho podpísal predseda senátu JUDr. J. B..

Z uvedeného teda je celkom nepochybné, že v posudzovanej veci konal ako predseda senátu JUDr. J. B. a ako sudca – spravodajca, ktorý rozhodnutie krajského súdu vyhotovil bol JUDr. P. T.. Na základe uvedených zistení najvyšší súd uzatvára, že krajský súd konal v správnom zložení, plne v súlade so zákonom a teda v tomto smere mu nemožno nič vytknúť. ...“

Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, III. ÚS 16/06).

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu, na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa zistenia ústavného súdu sa najvyšší súd v celom rozsahu vysporiadal s námietkami sťažovateľa, ktoré sa týkali práva na zákonného sudcu a jeho odôvodnenie nie je arbitrárne. Sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy a ani neuviedol, že sudcovia, ktorí rozhodovali v senáte o jeho odvolaní, neboli určení rozvrhom práce krajského súdu na príslušný rok za členov tohto senátu, a preto je táto časť jeho sťažnosti zjavne neopodstatnená.

Porušenie základného práva na právnu pomoc a rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že najvyšší sa súd nestotožnil s jeho odôvodnením

dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku «*zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu*»“.

K tomuto najvyšší súd uviedol:

„Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní Okresného súdu v Poprade zo dňa 15. mája 2006 (č. l. 264-266) je zrejmé, že táto ako po stránke formálnej tak aj z hľadiska vecného obsahu preukazuje, že hlavné pojednávanie bolo vykonané správne a zákonne v súlade s ustanoveniami trinástej hlavy, ako aj vyššie citovaným ustanovením § 264 Trestného poriadku, a vzhľadom na stav konania i v náležitom rozsahu.

V takomto postupe súdu nemožno vidieť skrátenie práva obhajoby obvineného, pretože podstata a zmysel obsahu hlavného pojednávania, ako aj zákonnej požiadavky rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňovým súdom bola naplnená.

Z obsahu odôvodnenia zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Prešove vyplýva, že odvolací súd nenariadil vykonanie ďalších dôkazov, ale vyslovil len potrebu prehodnotenia už vykonaných dôkazov v súlade s právnym názorom krajského súdu vo vzťahu k otázke naplnenia pojmových znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odseku 2 písm. d/ ustanovenia § 215 Tr. zák., účinného od 1. januára 2006, (páchanie trestného činu „po dlhší čas“), eventuálne skúmať, či prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 88 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006.

V tejto súvislosti treba poukázať aj na skutočnosť, že ani obžalovaný (rovnako ani prokurátor, ako to vyplýva zo strany 2 zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 265), nenavrhli na tomto hlavnom pojednávaní vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. ...“

Základné právo na obhajobu v trestnom konaní je v ústave zaručené v čl. 50 ods. 3, ktorý je *lex specialis* vo vzťahu ku všeobecnej úprave práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že čl. 50 ods. 3 ústavy oprávneným osobám zaručuje, že budú mať čas na prípravu obhajoby, ako aj možnosť pripraviť si obhajobu a že obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnené právo na obhajobu nezaručuje však oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o aké sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom základného práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť

sa obvineniu zo spáchania trestného činu (II. ÚS 8/96).

Sťažovateľ v súvislosti s právom na obhajobu namieta formálnosť hlavného pojednávania pred okresným súdom z 15. mája 2006, keď nebolo jeho obhajcovi umožnené predniesť návrhy na doplnenie dokazovania. Tento postup sťažovateľ mohol a aj namietal v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa a v odvolacom konaní využil jeho obhajca možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, odvolací súd ich však zamietol.

Sťažovateľ namietal tiež porušenie základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí Engel c. Holandsko z 8. júna 1976 (séria A, č. 22, s. 38-39, § 91) uviedol, že princíp rovnosti zbraní neznamena, že súd je povinný vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Prípustnosť dôkazov nie je dohovorom regulovaná a ide o otázku, ktorú upravuje predovšetkým vnútroštátne právo. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania je otázka, ktorú posudzujú predovšetkým vnútroštátne orgány.

Z práva na obhajobu nevyplýva pre obvineného právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Najvyšší súd sa aj v tejto časti rozhodnutia dôsledne vysporiadal s námietkami sťažovateľa a skutočnosť, že neakceptoval jeho argumentáciu, nemá za následok porušenie jeho základných práv na obhajobu a rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy.

V sťažnosti sťažovateľ namietal aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, ktoré odôvodnil nezákonným vykonaním dôkazov a nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Minimálne práva obvineného zaručené v čl. 6 ods. 3 dohovoru, ktorých sa sťažovateľ domáha sťažnosťou sú:

- a) (...);
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) (...).

Najvyšší súd sa s jeho námietkami v dovolaní vysporiadal takto:

„Dovolateľ ďalej oprel svoje dovolanie aj o dôvod uvedený § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého zákonného ustanovenia je napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. (...)

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere uzavrel, že právny názor dovolateľa nie je možné akceptovať, pretože tento predstavuje prevažne iba jeho subjektívny názor, a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania týchto dôkazov. V danej súvislosti treba akcentovať, že počas trestného konania nevyšli najavo žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné spochybníť správnosť odborných záverov znaleckého dokazovania. Znalecké posudky boli totiž vypracované samostatne, na jednej strane znalcom PhDr. Š., ktorý na základe uznesenia vyšetrovateľa vypracoval psychologický znalecký posudok (zo dňa 12. mája 2004) týkajúci sa poškodenej B. a na strane druhej iní znalci (MUDr. S. a MUDr. P.) nezávisle na záveroch psychológa po vyšetrení obvineného B. urobili závery týkajúce sa jeho duševného zdravia. Skutočnosť, že PhDr. M. Š., CSc., bol konzultantom znalcov – psychiatrov nemôže zakladať pochybnosť o správnosti záverov znaleckého psychiatrického posudku. Odborné závery všetkých troch znalcov sú dostatočne presvedčivé a nie sú v rozpore s obsahom ďalších vo veci vykonaných dôkazov. Tieto dôkazy boli súdom vykonané zákonným spôsobom. (...)

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým

zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného M. B. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 215 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. d) Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný vinným.“

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa snaží spochybniť či už zákonnosť vykonania alebo správnosť vyhodnotenia každého dôkazu, ktorý okresný súd a krajský súd vyhodnotili v jeho neprospech. Nie je úlohou ústavného súdu prehodnocovať zistený skutkový stav v trestnom konaní ani posudzovať otázku viny sťažovateľa, ale kontrolovať zlučiteľnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov so sťažovateľom označeným článkami ústavy a dohovoru. Ústavný súd tieto skutočnosti posúdil zo spisu okresného súdu sp. zn. 5 T 171/2004. Sťažovateľ, ako aj jeho obhajca boli prítomní na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, kde sa vykonávali dôkazy, a pred ktorým sa v plnom rozsahu uplatňujú všetky záruky spravodlivého procesu, mali právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, mohli vypočúvať svedkov a klásť im otázky, a teda boli zachované prvky kontradiktórnosti, ako aj právo na obhajobu. Námietky sťažovateľa týkajúce sa nedostatočného a nesprávneho zistenia skutkového stavu potrebného na rozhodnutie a jeho právneho posúdenia preskúmal odvolací súd. Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu výsledkov dokazovania a ich právne posúdenie spôsobom, ako ich predniesla obhajoba, a že v konaní neboli vykonané všetky obhajobou navrhované dôkazy, nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených základných práv. Takéto porušenia nezistil ani najvyšší súd v rozsahu sťažovateľom uvedených dovolacích dôvodov.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu obsiahnuté v jeho rozhodnutí môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd posúdil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 30/2007 z 18. marca 2007 z hľadiska sťažovateľových námietok a dospel k názoru, že závery dovolacieho súdu nie sú v rozpore s priebehom trestného konania vedeného proti sťažovateľovi, a preto jeho námietky nie sú v príčinnej súvislosti s jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru tak, ako sa uplatňuje v dovolacom konaní, a preto sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že si najvyšší súd vyžiadal vyjadrenie k jeho dovolaniu od Okresnej prokuratúry Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“), a nie Krajskej prokuratúry v Prešove, ktorej prokurátor v odvolacom konaní navrhol prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa, nie je zo sťažnosti jasné, porušenie ktorých svojich práv sťažovateľ vidí v tomto postupe. Navyše ústavný súd uvádza, že podľa § 46 ods. 7 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vecná a miestna príslušnosť prokurátorov v občianskom súdnom konaní a v trestnom konaní sa určuje podľa príslušnosti súdov. Dovolanie sa podáva na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a predseda senátu tohto súdu zabezpečuje doručenie rovnopisu dovolania na vyjadrenie ostatným stranám (§ 376 Trestného poriadku). Ústavný súd preto nepovažuje doručenie dovolania na vyjadrenie okresnej prokuratúry za postup, ktorý by bol v rozpore so zákonom a spôsobilý zasiahnuť do základných práv sťažovateľa.

Pretože ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu, nezaoberal sa už ďalšími nárokmi sťažovateľa uplatnenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008